

חנה ופנינה

וְלֹא שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אֶחָת חָנָה וְשֵׁם הַשְּׂנִיָּת פְּנִינָה
וַיְהִי לְפְנִינָה יְלָדִים וְלְחָנָה אֵין יְלָדִים

שמואל א, פרק א, 2.

והיתה חנה מעוברת בן חמישי,
ונתייראה פנינה,
שלא תקבור שני בניה,
שנשתיירו לה.

מה עשתה פנינה?

הלכה ובקשה מן חנה, אמרה לה:
בבקשה ממך נעניתי לך,
יודעת אני שחטאתי לך.
אלא וותר לי
כדי שיחיו שני בני שנשתיירו לי.

באותה השעה, נתפללה חנה
לפני הקדוש ברוך הוא,
אמרה לפניו:
וותר לה את שני בניה שיחיו.

אמר לה הקדוש ברוך הוא:
חייך שהיו ראויים למות,
אלא הואיל שנתפללת עליהם שיחיו
לשמך אני קורא אותם,

היתה פנינה משכמת ואומרת לחנה:
אין את עומדת ומרחצת פניהם של בנייך
כדי שילכו לפני הספר.

ובשש שעות היתה אומרת:
אין את עומדת ומקבלת את בנייך
שבאו מבית הספר...

היו יושבים לאכול...
מה היתה פנינה עושה?

מתכוונת להכעיס את חנה
היתה אומרת לאלקנה:
תן לזה בני חלקו,
ולזה בני לא נתתה חלקו...

אלא כשבא לפקוד את חנה,
היתה חנה יולדת בן אחד,
ופנינה קוברת שני בנים.

ילדה חנה, ארבעה
ופנינה קוברת שמונה.

פסיקתא רבתי, פיסקא מג.